

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usoz-76/17-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek, Eveline Čolović Tomić, Marine Kosović Marković i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, povodom zahtjeva M. A. i P. A., oboje iz S., radi ocjene zakonitosti općeg akta, na sjednici vijeća održanoj 27. rujna 2017.,

r i j e š i o j e

Zahtjev se odbacuje.

Obrazloženje

M. A. i P. A. oboje iz S., podnijeli su zahtjev za ocjenu zakonitosti akata koje je donijelo Komunalno društvo G. d.o.o iz S. i to: Cjenika odvoza i zbrinjavanja komunalnog otpada, broj S-1/2-2010 od 1. siječnja 2010., Općih uvjeta isporuke komunalnih usluga i odvoza komunalnog otpada, broj 110-1/2010 od 15. veljače 2010. i Normativa za utvrđivanje pripadajućeg volumena, broj 801/209 iz prosinca 2009. godine.

Obzirom da se postupak ocjene zakonitosti općih akata provodi isključivo u odnosu na svaki pojedini pobijani opći akt, to je zahtjev predlagatelja razdvojen u tri zasebna postupka, sukladno odredbi članka 83. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 dalje: ZUS).

U uvodno rubriciranom predmetu ocijenjeni su uvjeti za pokretanje postupka ocjene zakonitosti Općih uvjeta isporuke komunalnih usluga i odvoza komunalnog otpada broj 110-1/2010 od 15. veljače 2010. donositelja Komunalnog društva G. d.o.o., S..

Podnositelji osporavaju zakonitost Općih uvjeta jer propisuju prikupljanje i odvoz komunalnog otpada odnosno pružanja usluge protivno načelu „onečišćivač plaća“ iz članka 33. Zakona o održivom gospodarenju otpadom („Narodne novine“, broj: 94/13, dalje: ZOGO), što je i ranije bilo regulirano Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o otpadu („Narodne novine“, broj 60/08) koji je bio u primjeni od 1. siječnja 2010.godine.

Pojašnjavaju da su, nakon primitka računa za ovu uslugu, izjavili prigovor na način obračuna iskazan u tim računima, ali im je donositelj ovdje osporenog akta prigovor „odbio“ pa su, potom, Povjerenstvu za reklamaciju potrošača, podnijeli reklamaciju, koju im je Povjerenstvo, kao neosnovanu odbilo, čime su iscrpili redovna pravna sredstva za zaštitu svojih prava iz Zakona o

zaštiti potrošača. Stoga predlažu da ovaj Sud utvrdi nezakonitost akta i ukine osporene odredbe.

Donositelj akta u svojem očitovanju od 4. svibnja 2017. ističe da su Opći uvjeti doneseni u skladu sa ZOGO-om, da iz zahtjeva podnositelja nisu razvidni razlozi zbog kojih bi odredbe članaka 6. do 9., 11. do 14. i članak 15. stavak 4. Općih uvjeta bili suprotni zakonu te da Vlada Republike Hrvatske još uvijek nije donijela Uredbu iz članka 29. stavka 10. ZOGO-a.

Zahtjev nije dopušten.

Prema ocjeni ovog suda osporeni opći uvjeti nemaju karakter općeg akta čija zakonitost bi se mogla ocijeniti u upravnom sporu u smislu odredbe članka 3. stavka 2. ZUS-a. Naime, opći akt čija ocjena zakonitosti može biti predmet upravnog spora je u smislu navedene zakonske odredbe određen sadržajem (regulacija odnosa na općenit način normama upućenim neodređenom broju adresata, odnosno svima koji se nađu u situaciji da se te norme trebaju na njih primijeniti), zatim donositeljem (jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravna osoba koja ima javnu ovlast i pravna osoba koja obavlja javnu službu) te javnom objavom.

U konkretnom slučaju Opći uvjeti su doneseni 15. veljače 2010., dakle prije stupanja na snagu ZOGO, koji je sukladno odredbi članka 188. stupio na snagu 23. srpnja 2013. Doneseni su na temelju odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05 - dalje: ZOO) i članka 24. stavka 5. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07, dalje: ZZP).

Prema odredbi članka 295. stavka 1. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač), prije ili u trenutku sklapanja ugovora, predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva.

Sukladno odredbi članka 295. stavka 2. ZOO-a opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

Odredba članka 24. stavka 5. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07 i 125/07, koji je prestao važiti 21. listopada 2015. na temelju odredbe članka 148. Zakona o zaštiti potrošača, „Narodne novine“, broj: 41/14) propisivala je da trgovac mora potrošaču unaprijed omogućiti upoznavanje sa svim uvjetima korištenja javnih usluga i te uvjete javno objaviti u medijima.

Iz navedenih odredbi na osnovi kojih su doneseni Opći uvjeti, slijedi kako oni po sadržaju nemaju značenje općeg akta, nego se radi o ugovornim odredbama. Stoga oni u smislu propisa na temelju kojih su doneseni ne mogu biti predmetom ocjene zakonitosti u upravnom sporu.

Stoga je Sud, jer akt čija ocjena zakonitosti se zahtijeva, nije opći akt, na temelju odredbe članka 85. stavka 1. točke 1. ZUS-a, riješio kao u izreci.

U Zagrebu, 27. rujna 2017.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović, v.r.